

ARVIS DŪNS

ar pasauli man laikam ir par maz
pat tad ja bremzes ielu troksnī kauc
pat tad ja zilbē greizā iekurts sārts
es sevi nepazīstot tevī nāku augt
tik piedāvāt tev varu sūru viru
no ikdienības pelavām un sāls
no nedaudz maigiem piedauzīgiem vārdiem
un klusas nopūtas kas manī pašā sēd
es laiku šo uz spārna uzrakstīšu
tai tālai pasakai kas baltā sapnī jā
un vairs ne nieka neatņems man vara
tā vara kura it kā visu ļauj
ar pasauli man laikam ir par maz
tu sūrstošā tu pušu plēstā vāts
tu mīlestība gaistošā un vārā
savš līdzsvars pašam man ir jāmāk svērt

es esmu tur kur baloži vij ligzdas
es esmu tur kur balti kuģi peld
tik vēlos es kad saule selgā bridīs
ar tevi atkal tikties liedagā

man jābūt tur kur saule zeltu sijā
kur pērkonš mākoņos kā baltos pēļos sēd
kad tavos matos sarkans vakars liesmos
pēc tavām lūpām tiekšos liedagā

tavs kautrais biklums lēni vizot izirst,
tev acīs noslēpums kā pusnakts debess samts
tu osta vienīgā kur mani sapņū kuģi
bez aizdomām un bailēm ieburā

tu manī kā ābolu smarža
tu manī kā tikko slaukts piens
un neizgulējies sapnis
pie tevis uz rītdienu skrien
es nekaunos būt īsts un patiess
caur palsumu savu būt tīrs
caur ērģeļu skaņām būt degošs
un verdošs kad atbalsis krīt
caur izsistu loga rūti
es klausos kā spogulis dzied
par tavām lūpām un viršiem
cik romantiski vīst siens
un pretim kad nāksi pa ielu
gar parku kur rāms sēž mans prieks
tad manī tu ābolu smarža
tad manī tu tikko slaukts piens

cauri pļavu ziedu tvanam
nevar neierakstīt tevi
liepā ozolā un mierā
degošā un trauklā dziņā
upē kūpošā un rāmā
svētā priekā straujā dejā
pūces balsī nedaudz baisā
varavīksnes mīlā kautrā
cauri pļavu ziedu tvanam
nevar neierakstīt tevi
ceļa putekļos un ilgās
lūpās bildinoši valgās
bet mans nemiers mani plosot
mūžībai velk kreklus nost
rudi sārtā vēja roze
tu mans noslēpums un sods

draugs nevaicā kādēļ man aiziet grūti
ja tava elpa reibina kā vīns
un liedagā kur viņnos zaigo saule
pēc tava glāsta ilgojas pat krasts
draugs nevaicā kādēļ man aiziet grūti
kādēļ pie tevis laiks tik ātri rit
es neizjustos glāstus sajust vēlos
ar rīta smaidu ziedu palagos
es nevaicāšu kur tavs maigums slēpjas
kur mīlas spēks kas nerimtīgi sauc
kādēļ šai dzīvē nav kā riču raču
kādēļ no tevis grūti projām iet
draugs nevaicā es dievinu šīs jūtas
jo tavā tuvumā pat akmens ziedos plaukst
plaukst mana sirds no pamestības salas
vai tiešām vēl par maz tev pasacīts

kā netīk man, ja neļauj iet
kad saule samta matus sien
vēl neslēdz savas durvis ciet

tev apsolos par ēnu būt
kas rimti uzaust, rimti zūd
un nekaunos par drosmi šo...

es – nenācis te ubagot,
mans skurbums – tevis pašas siets,
kaut nātrē ziedēt – neizliedz....

kā oši plaukst, bet nesaplaukst
tā delnas kaist – nāc, sasildies,
ļauj man un ošiem salapot...

ar savām bizēm
tu visas nedienas aizslauki
ar zibeņiem baltiem esi uz tu
un augošam rītam vēl svešatnīgam
tu siltu ābolu pīrāgu lauz

ar tevi uz vienas varavīksnes
starp daudzstāvu namu rindām
tik mierīgi siltas ugunis laistās
un šallē sien pārdomu rakstus

es mācos bet man vēl neizdodas
pielaikot tuvumu tavu
man jāuzkāpj ērkšķim lai neaizmiegu
starp tavām bizēm ir labi

atnes man ziedošu ērkšķi
un kausu ar pagānu dziru
tā lai viss vakarējais
ilgi vēl asinīs dimd

atnes man kaut ko no sāpēm
kurās šīs pasaules spīts
vienaldzīgi pret klintīm
un manām nedienām krīt

vēl atnes man vientulību
tādu kas jāizklie dz
kuru nevar uz lapas
tā vienkārši uzrakstīt

bet visbeidzot atnes man sevi
sapumpurotā zarā
dedzini sildi un aprij
ar savu sievišķību

tu bez spārnēm
es bez vārdiem
mute tukša izrunāta
liktenis un laimes kalējs
pajokoja garām skrēja
tu bez spārnēm
es bez vārdiem
nemiers tramīgs miesā cērt
skatiens nopērts atnāk mājās
kļūstu pats sev svešinieks
dēļu grīdai koka smaka
tumsa puķē nakti lej
aiz tās vietas kurā spēlē
viens par maz bet trīs par daudz
tu bez spārnēm
es bez vārdiem
viens bez otra nevarējām
izskūpstītām lūpām izkliegt
savu maigumu un klusēt

vienu vārdu pirmdienai apjoz
vēl kādu pīpē liec
tam visgudrākajam vecim
kurš taisnīgu tiesu spriež
ņem rīksti kamēr vēl ņemas
tiem nerātnajiem kas smejas
kas pavasarīgā priekā
lāstekās skulptūras griež
pa retam ir arī vārdi
kas klusi uz baznīcu iet
kas pastiepj roku un prasa
atnāc, atnāc vēl pasērst mazliet
mani apjoz ar vārdiem
kas tevi man neapsola
kad svētbrīdī esmu par laktu
tavam pieskārienam
bet tos pēdējos svētdienai uzliec
uz nedēļas uzsistā puna
un nevaicā kādēļ gan esmu
no vārdiem atradināts

aiz lietus lāsēm punktus neliek
liek domu zīmi lai domas krājas
liek daudzpunktu un atļauj uzcelt māju
un svešus dzīparus no šallēm ārā ārda
kad esi viens starp stihiju un varu
un tukšas zāles izstaroto slavu
starp būt vai nebūt vienmēr ir jāapstājas
ar sarindotām domām diena sākas
klīst lietus rēgs kas dažiem atvēl dzīvot
būt domu zīmē un no rītiem spīdēt
plēst akmeņus uz pusēm rudzu druvu mīlēt
pat tiem kam soļi iestiguši plienā
aiz lietus lāsēm punktus neliek
kaut izsalkums grauž svešu debessmalu
lai izlūgtos vēl vienu lāsi lietum
tam sākumam par kuru neaplaudē

ir brīdis kad ikviens deg sevī
kad balta gaisma kājas auj
un pārdomas caur svecēm staro
kā klauvējiens kas sirdīs lien

bet skuju smaržas piepildītā telpā
bez vārdiem atkal raksta vēstuli
tā cerība kas nezina kuro reizi
caur tumsu pretī mīlestībai iet

bet varbūt tas ir ceļš uz kaut ko lielu
ar jaunām skaņām piepildītu vietu
ar asaru kas pati iet pie Dieva
lai sākums jauns caur piedošanu rit

PAR VĒL VIENU SATIKŠANOS

Dialogs dzejā

ARVIS DŪNS :

kad atbalsis aizvēju tirgos
kā mātīgus ideālus
es ieaugšu puķuzirnī
lai tiektos pēc līdzsvara tava
un dvēsele mana kāps tornī
un zvaniķim brendiju lies
lai nodzied viņš kopā ar kori
par vēl vienu satikšanos
bet minūtes pulksteni stutē
kā pasaku varoņu tēls
es līdzsvarā tavējā būšu
par puķuzirni, ja drīkst

IVETA KRŪMIŅA :

kad kamene glāsainiem spārniem
pie manis reiz atlidos
nāc uzziedi puķuzirnī
un abas tad nobur mūs

ar smaržu kas skurbina vējā
ar stīgām kas apvij un tur
kas skumjas aizglāsta projām
un krāsainu brīnumu bur

ar spēku kas manī tiecas
un drošu līdzsvaru tur
kas domās manās un sapņos
savādu uguni kur

kad glāsainiem spārniem pie manis
reiz kamene atlidos
ar smaržu kas skurbina vējā
nāc nobur mūs

ARVIS:

tava balss pret apvārsni sitas
miglas kamzoli mugurā velk
tepat jau bija neatrastais
tagad tas viss izglāstīts

bet man gribas diedelēt laimi
pavasarsilti mākoņaini
lai es tirgū par asaru varu
nopirkt dziedošu biti ar flautu

tad caur tavas pils krāsaino logu
saudzīga bite dziesmu lies
un pa kripatai sanesīs pilnu
istabu tavu ar jasmīniem

IVETA :

pa kripatai vien
 smaida siltumu
 glāsta liegumu
es sakrāšu savās plaukstās

pa kripatai vien
 laimes asaru
 prieka mirdzumu
es savēršu raibās krellēs

pa kripatai vien
 vārda burvības
 nopūtas trausluma
es saudzēšu krēslas stundai

pa kripatai vien
 kā naska bite
 kā čakla skudra
es sakrāšu savēršu saudzēšu

un tad – ar maigumu pilna līdz malām
ar vārdiem par mīlestību
kā devīgs lietus es līšu
tieši tuksnesī tavā

ARVIS:

šķiet atkal jau esmu atmodies rīts
no vējiem ar skrejošiem zirgiem
no asarām siltām kas ezeros krīt
es iemīlēšos tevī tūlīt
vēl esmu es saknēs un asfalta smārdā
žēl, smilšu pulksteņi krizdami plīst
bet sapņi un šīs zemes bērni it visi
griež zemeslodi uz otru pusi
jau desmito reizi pēc kārtas –
ak mūžs
es savu vājumu atnāku nīst
ar vārdiem kas netīri dejo un krīt
ar vārdiem vai drīkst tevi pielūgt
vēl šodien varētu iebrist es pļavā
un smieklus kā smilgas vainagā vīt
un vecajām kurpēm uzsmērēt smēru
un iemīlēties tevī tūlīt

IVETA:

kad rīta atmodas stundā
vēl rasā paslēpies prieks
nāc un ezeru miglā
kopā ar mani izpeldies
vārdu rotaļā draiskā
savu mulsumu slēp
ar liegu pieskārienu
roku gredzenā vērp

kad vakarā krēslas stunda
sapņus kamolos sien
pa mēnesstaru siltā miglā
dzērvju zābakiem brien
un naktī kad tavas domas
kā zvaigznes dziļumā spīd
es uzziedēšu tai vietā
kur kādai no tām jānokrīt

tur jāntārpiņu gaismā
kur naktsvijoles zied
es vēlēšos tevi
sapnī vienmēr sagaidīt

ARVIS:

it neko es nevaru tev solīt
raibi kails un izgērēts mans mūžs
tu caur miglu atnāc dārzā ziedēt
un pār sevi nakti atļauj klāt
sapņi snieg bet asinīs klieudz rīti
gribas skriet un gribas piedzerties
paradīzes garšu mirklī ieliet
un starp glāstiem iekārt šūpoles
telpā šajā čuksts gandrīz kā soģis
liec un tirpās manas rokas sien
ieaugšu es miglā kurā virmo
augums tavs kā maigums un kā zīds

IVETA:

tikai mirkli paradīzes pļavās
nāc ar mani miglā paslēpties
un starp rasā pievilgušām smilgām
glāstu šūpolēs uz brīdi aizmirsties

tikai mirkli saldā čukstā būšu
tavā sapnī klusi maldīšos
tad kā lietus lāse lēni ritot
tīmeklī uz brīdi patveršos

tikai mirkli vakarblāzmai gaistot
tavai pierai skūpstā pieskaršos
zvaigžņu lietum nemanāmi līstot
mīļiem vārdiem tevi nosaukšu

ARVIS:

vēl viena pilnmēness nakts
ar tavu pilnumu pilna
un zīmē viņa uz ādas
man tavus mīļvārdiņus

mazs kaķēns man paskrāpē vaigu
tik nejauki un tik maigi
es šodien burkānu graužu
un tavus mīļvārdiņus

bet vienu no nemieriem saviem
to kurš vismazāk brēc
es ielieku ķeizarkronī
dzi, viņš pat spēlēties grib

tad sēdēsīm pirmajā rindā
ar mugurām paši pret sevi
un krāsainās krellēs vērsim
tavus mīļvārdiņus

IVETA:

savāda viegluma pārņemta
tavu rūpju un maiguma ieskauda
es bēgšu no nemiera sava
lai patvertos tuvumā tavā

es paslēpšos tavā plaukstā
tai mirklī kad pieskāriens
caur dīvainā mulsuma varu
manas domas sies

es palikšu tavās acīs
tai brīdī kad skatiena dziļumā
savāda spēka nolemta
sirds uguni kurs

es ieaugšu tavās domās
tai stundā kad sapņos un nomodā
tava balss ar manējo
klusītēm sarunājas

es palikšu vasarā tavā
tai dienā kad rudzpuķēs
caur zeltainu putekšņu miglu
mīlestība ies

ARVIS:

bezglā tālu šī vasara tava
nakts mežģīnēs tērpjas un saka - nav gana
skan kristāla zvani vēl neizjūtu
kad tu būtu mana
kad tu būtu mana

rauj pušu no puses nokritušo
es sevi arī atļaušos dzīt
tai stabā pie kura pieķēdē durvis
vai tagad tu mana
vai tagad tu mana

es tavu indi dzeršu līdz ūkai
lai tek pāri lūpām lai zābakos tek
kad saplīsis laiks kliegs atplēstu muti
vēl jau nav gana
vēl jau nav gana

bet vienu sudraba tējkaroti
šīs vasaras pasmelšu sev
tad bridīšu dzeltenās rudzupuķēs
man vēl joprojām nav gana
nav gana

IVETA:

basām kājām caur vasaru tālo
es tavu neprātu atnākšu dzēst
līdz ar atbalss gaistošiem zvaniem
klusi skanot – nav gana, nav gana

veldzes biķeri pilnu līdz malām
lietus lāsēm tev pildīšu
bula laikā kad vālodzes balsī
slāpstot sauksi – nav gana, nav gana

bet kad pamalē kvēlošā debess
kaisles uguni acīs tev degs
līdz ar sarkanām kallām es reibšu
klusi čukstot – es tava, nu tava

Iveta Krūmiņa un Arvis Dūns

Saruna dzejā “Par vēl vienu satikšanos”

“ZIEMA”

IVETA KRŪMIŅA :

**

vēja vijolei un pārslu čukstiem skanot
ilgu kupenās brien parkā skumstošs sols
laterna jau uzsāk gaismas spēli
sniegā izbirst ēnu domino

koku zari piesnigušiem glāstiem
krēslas stundā sapņus kopā sien
un nav brīnums ka es atkal rakstu
sniegā apmulsušas vēstules

tu kā parasti man pretim nāksi
aicinot uz sola pasēdēt
vējam rimstot piesnigušos zaros
matos sabirs draiski mirdzošs prieks

tavos vārdos aicinoši skanēs
cerīga un mulsinoša nots
pārslas dejos sen zināmus stāstus
ēnas spēlēs ielu domino

ARVIS DŪNS:

panāc klusām krēslas stundai pretim
lai var sniegs uz tavas pieres kust
un lai mulsums paliek skvērā sēdēt
vēja skūpstu savos matos sien

un nebūt nav untums ka es glāstu
vakaru un sniegu pierai nost
zini taču ka es ciemos nākšu
četrrocīgi spēlēt klavieres

vēl tāpat uz galda rozes plēnēs
man būs līdzī rābarberu vīns
un varbūt ka čakla skudra atnāks
atnest satraukumu kurš nebūt nav lieks

tad es teikšu sen zināmus vārdus
nozagtus no kino afišas
dves uz manām lūpām savu elpu
un par spilveniem ņem mākoņus

IVETA:

**

tavi vārdi ilgu putnu spārniem
pārslām līdzī dejā uzviršos
smalkos rakstos ievīšies un paliks
debesīs uz sapņu mākoņiem

tad starp zvaigznēm atradīsim vienu
kura līdz ar mēnessgaismu nāks
istabā kur cerīņkrāsas svece
krēslas stundā mirkļus ieaijās

sudrabstīgu kāpnēs ievīs staru
kas pār pagājību gaismu lies
un ar savu sveces brīnumvaru
tīsu brīdi laiku piemānīs

ARVIS:

**

silti oranža un sapņu pilna debess
atvīzina vēla putna balsi
es pie viņas pieradis jau esmu
no tās dienas kad mums bija labi

it kā nieks no tevis prasīt smaidu
lai var naktīs segas vietā ņemt
lai var tūlzu pilna mana aklā
sirds no jauna visu pārdomāt

un tad brīnums it nemaz vairs nebūs
ja pār sliekšni neklauvējot kāps
silti oranža un sapņu pilna debess
un kā pārsteigums tad visu aizskalos

IVETA:

**

es vēlos lai maiga ir debess
kā mēnessgaisma kas nāk
un visu saudzējot ietin
sidraba šķidrautā

es vēlos lai maigs ir klusums
kā kupenās sagūlis miers
kas visus vārdus un domas
vieglumā ieaijā

es vēlos lai maigs ir tuvums
kas saudzīgs kā noslēpums kāpj
un apņem mani un tevi
klusuma gaišumā

ARVIS:

**

atļauj man pateikt jaukā
atļauj man nenosirmot
zem priedes tik senas kā mūžs
es tevi gaidīšu jaukā

un gaiss virmos bez steigas
bez aizdomām tīrs un valgs
bez rīta un sniega tik balts
es nemāku steigties jaukā

kluss pavisam kluss
pie manis pietājas laiks
un vizina brīnumā tālā
un priedē un mūžā griež

tu vārds un tu biji stute
tu Greizie rati un sārts
caur tevi es eju uz sevi
atļauj man pateikt jaukā

IVETA:

**

tu teici - es gaidīšu tevi
zem priedes tik senas kā mūžs
zem zvaigznēm kas mulsdamas krīt
kā sarma zaigojot matos

es steigšos lai notvertu mirkļus
ar zvaigžņu lietu kas līst
un iepītu elpā un čukstos
un arī glāstos mazliet

sev līdz es paņemšu dienu
kad tavējās gaismas lokā
atvērtām plaukstām es smēlu
no mīlestības rokām

ARVIS:

**

apsēdies tikai uz brīdi
starp divām minūtēm mēmām
kad līdz malām pierunāts klusums
uguni šodienai šķīl

bet neizsmiets prieks blakus glaužas
un tevi par savējo sauc
kad apvārdots gaismas stars rokās
matus tev saudzīgi jauc

vēl brīdis aveņu krāsā
caur tavu stihiju iet
un mierīgi klēpī ļauj iekāpt
un sūrst un atļauj un kauj

IVETA:

**

sakļauties čukstā un glāstā
balsī un atbalsī
pārklāt ar tuvuma spārnēm
visu kas svešatnīgs

sakļauties lūpās un pirkstos
mirkļos un mūžībā
noburt ar pusnakts krāsām
brīdi kas vienreizīgs

sakļauties domās un smaidos
likt balsij izskanēt
vārdos kas glāsta un pielūdz
vārdos kas uzrunā

ARVIS:

**

par to lai tavos matos rudzi dzeltenī zied
un viss kas kādreiz bija
nekur jau nepaliek
pa strauta krāčaino pusi mana dzīve iet
es sirdī piekaru saulei lai viņa neaizmieg

viss visums gaviļēs tavu balsi sien
es nedaudz kavējos- piedod man vēl
mazliet
un pērkons būs maigāks drīz
es ceru ka rīt
man atļauju neprasi
rītausmu stabulēs sien

ar domu vārīgu glāstīšu tevi kā spīts
ar savu augumu kuram vēl nepietiek
ne tavu matu kuros dzeltenī rudzi zied
ne garšas tādas kurā man jāiestieg

IVETA:

**

daudzbalsīgs sniegpārslu koris
aiz loga dzied vakara himnu
draiski un skanīgi plīvo
kamīna liesmu sārts

laternas spuldzes un sveces
savādā rotaļā mijas
izdejo mani un tevi
spoguļu atspulgos

klusums ar tuvuma elpu
trauksmainu valsi griež
iešūpo mani un tevi
glāstu virpuļos

ARVIS:

**

šis vakars lai tev šūpuļa dziesmu dzied
kad bailes manas zilā svecē brien
lai basām kājām bezmiegs projām iet
no istabas kur mums ir jāpaliek

lai akla bite manā pierē skrien
un trauslu satraukumu balsī sien
lai sapin visu asprātīgā zīlbē
kad rūtīs svīdīs vēl viens pieskāriens

un tas nekas ja nebūšu es mājās
es māku lasīt arī pilienos
kad pārpedotā takā tava elpa
bez pastmarkas man atstās vēstuli